

TAAS
KASUTU

Ivar Sild

**TAAS
KASUTU**

(kaheteistkümnes raamat, luuletusi 20??--2018)

LauaPealne

Alliku küla 2018

© - Ivar Sild, 2018

toimetas Mara Kratt

kujundas Erni Kirss

trükkis Trükiviis

ISBN 978-9949-88-596-1

SISUKORD

AUTISTLIKUD AAPED

- 11 taaskasutus
- 12 biokell
- 13 botaaniliselt
- 14 viiliti ära
- 15 kümme ja enam
- 16 sisekriisi tec
- 18 bussis
- 19 oma kohvikut ei leia ma üles
- 20 enne kevadet
- 21 ärapöörduja
- 23 loeb loosungeid
- 25 kellele lüüakse
- 26 tegelikult 001
- 27 kuust 001

LENDAVATEL NOOLTEL

- 31 hoidmine kohvikulauas
- 32 juurdusin
- 34 annad siis anna
- 36 vaikimise ja vaikuse kohad
- 38 sigadest 001
- 39 tegelikult 002
- 40 kuust 002
- 41 ööamps
- 42 ta tuleb

- 43 tagasi
- 44 rüve kõne
- 45 sigadest 004
- 46 tegelikult 003
- 47 kuust 003

VIHANE NIISKUS

- 51 samuti
- 54 lembelüüriku märkmed
- 57 hirm
- 58 pariisi palve
- 59 sigadest 002
- 60 õuna ja mao hardcore
- 61 kuust 004
- 63 anekdoot sõprusest
- 64 ütleb et
- 65 keskvanuri laul
- 67 demiurgiline
- 68 sigadest 005
- 69 tegelikult 004
- 70 tuultes

VARJATA NÄLJAST PILKU

- 73 legend luuletajast
- 75 ihast enamast
- 76 imbuja
- 77 üllatus
- 78 laua taga

79	klaasid naasid
81	üleni vale
82	lugejale
84	vaikselt teha
85	härduv keskiga
87	vendlus
88	ära kujuta ette
89	universum
91	kaotatud
92	bibliograafia

AUTISTLIKUD
AAPED

TAASKASUTUS

ikka korjad vanu kõrsi üles ja topid
kuhugi
et sahiseks või tulle

korjad vanu kotte ja viskad
maha kassile
et krõbiseks või tulle

nõnda vaatadki vanu ridu
aastanumbrid on imelikud
enese kasutus hakkab aimu andma

hajali hüljatud
beepooled
kelle-omad-kelle-omad-kelle-omad

korjad vanu tekste üles ja kuvad
uutele ajukäärudele
et lobiseks teisti või tulle

BIOKELL

mõnikord mõtleb mees kadakate vahel luurides
et elu võiks olla parem neid juurides
kui ühes vanas komöödiafilmis
naerust et pisar oli silmis

tihti võiks tahta nutta ja karjuda
ent elu käsib sugutiga harjuda
vähemalt meie isad ja isaisad
alati küsisid et mis sa nõrguke kisad

mõnikord mõtleb mees paekaldal tuurides
et elu on lihtsam tiigritel puurides
kui neil kellad pauguvad rutiinis ja ruttu
võitmata rajaka raevu ja nilbiku nuttu

BOTAANILISELT

aga kui mees oleks lillepott nurgas draakonipuuga
ei ütleks sõnagi
püsiks vaikselt ja
punastaks lehtedega

see oleks kõigi jaoks ülimalt meeldiv ja viisakas ja ilus
jah ka mees võib olla vahel ilus s.t nunnu
kui ta on kogu oma teravalõhnalise higi maha pesnud
juuksed seitsesse sättinud ning särgi selga pannud

tagasihoidlik ja alalgi hoidlik oleks istuda nurgas
vaikselt mõmiseda karude unelaulu
eestlaste surmalaulu

veelgi parem
püsiks vaikselt ja
punastaks lehtedega

VIILITI ÄRA

hiilimisi viiliti vabadus
puhta pulbriks
kut nukitsamehe sarvemügarad
kut luustuv tü`aots või dildo
vaimustav vandlipuru
lendus sajanditaguse tormivihuriga
lendus kuhugi mulluse mere peale

ei kahetse ega nuta
jaksu seks pole
on kollased uudised
kollasemad saates
on eurolaul

silmad mul muidu siuksed sea omad
seasilmne voostrik
aga üha suuremaks nad hooti paisuvad
iga päev suudab üks vähemalt viia meelerahu

vabadus läinud närvihaigla seltsi
itsitab kõkutab trellide vahelt koos eetika ja armuga
akende taga on palju rohelist
see pidavat rahustama
rahustama lõpmatut vabaduseiha

KÜMME JA ENAM

mul tuleb juba täitsa hästi välja
uudsel
ülimoodsa tehnoloogiaga tehtud madratsil
hingab ja laseb hingata
suudan end rullida üle kõhu
lehvitada jäsemeid ja viivuks mõtelda
olen ma tiine Kurru
või selleaastane jõulupraad

SISEKRIISI TEC

jagatakse linnatänavail raha ja ilu
võetakse süüdimatult teadmata
kus on koerapoeegade pead ja sabad
kaktuste juured siinsamas lillepoes

pood on ood on lood

kaunid inimesed jõukad inimesed
masinavärk töötab toodab ootab
see pole mul sobilik ei ole sünnis
küsitlemusega ületatud lävepaku künnis

pood on ood on lood
huina-muina muinasjutud

kahtlen ennast vaadates ei tihka
ma näen oma silmade läigatust
iha rügelemas juurikates sabades
kaevamas kuhugi pinnale

pood on huina ood on muina
jutud muinaslood

graafilised jooned rulluvad kuvaril
raaliliselt töötavad impulsid

tõmban ehmunult krigiseva liigesega
liiva täis jäseme tagasi

pood on ood on lood

robotico rejecto rrrr rrrr run nnnngh
sahinaga peatub viimane tiir
ma lähen maha kettalt maa on kõva
võtan sülle koerapea liputab saba

pood on lood on ood
eima-leina muinasjutud

BUSSIS

rakvere raiped tee ääres
lätsutavad matsutavad
tuhmbeeži liivatolmu

tammilt teeb meeleheitliku hüppe
keegi
ikka elus

kadakamarjade ununevad kribalad
kõlguvad ainiti
lõntiva tü`a taktis

kui taltsutajad
aelevad ühes rütmis
tantra kuulid
suruvad suruvad
surivad

lained ikka põhja poole
maakaardil üles

OMA KOHVIKUT EI LEIA MA ÜLES

sündisin siia ilma
puhaste kätudega

sündisin siia ilma
sigaret hambus
kohvitass käes

nüüd aga ühtki kohvikut pole
kes küll ehitaks

sündisin siia ilma
mördiste kätega

sündisin siia ilma
kiiver peas
kellu käes

et mind põlgad
siis ei ehita kohvikut
vaid jõusaali

oma kohvikut nõnda ei leiagi

ENNE KEVADET

oma kassi
kolmevärvilist
kut trikoloor
leinan siiani
äge eit oli
hea et veel mulle
kägaga ei virutanud

oma notsut
vikervärvilist
nagu maailma tippu
armastan siiani
palav pätt on
hea et kaisus ära ei sula

oma konte
loodan ka kunagi näha
kui kevad tuleb
ja päike sulatab lume
ja mu peki

ÄRAPÖÖRDUJA

vaid rüperaal
ei enam

lähen üht tolmust ja pikka teed
aju on kotiga kaasas
ja automatistlikud
autistlikud aaped

teel kohtan kauneid hingi
mõnel on sügavsinised tallad
ja tiigritriipu juuksed
mõni nutab taga mulluseid rubiine
ei enam

ühe kurvipealse kadaka küljes
nutab peegel
kullat raamidega
viimane sõna

ma ei suuda teda vaadata
ega andeks anda
kuigi kuulen et helid
tehnootilised lunaatilised helid
karjuvad mu poole
mõni sõna on tuttav
mõni noot ka

ma ei suuda vaadata
enese poole
lihtsam on vedada rüperaali
ei enam

LOEB LOOSUNGEID

tänavasildid igavad igapäevased
vilguvad silme ees
kui tõttad tööle või koju või
kohvikusse ja loomaaeda

tänavasildid meenutavad loosungeid
ehkki sinised või pruunid
ja ei kunagi punased
nagu lapsepõlves need üheksanda mai
või seitsmenda novembri omad
au tööle elagu vladiimir i lits jossi

kuskil hämaroleku soppides võib neistki
saada sügavad sisimad loitsud kuna on nii
tatininulised kriimusilmsed nostalgilised
loitsud mille luuletaja raamatusse raiub
mida keegi ei loe sest raske on

nad loevad ajalehti võrgukülgi sinu toru
meedia on täis ikka vaid loosungeid ehkki mitte
ilmtingimata punaseid pigem roosaid
kakarohelisi või jogurtikahvatuid tervislikke
ole edukas
söö salatit
ära joo
do it yourself

kõik kohad on loosungeid täis või tänavasilte
madrus kakleb kapteniga tehnik surnuaiavahiga
teleris laulab pootsman

keegi ei loe loitsusid
isegi mitte esoteerilisi hüsteerilisi
suisa šamaaniseenelisi
luulusid uusea lehtedelt

lihtsad loosungid võtavad üle me arvutid ja ajud
et me ostaks veel paremad arvutid ja ajude asemele
nutikad sü`ametasku vibraatorid

KELLELE LÜÜAKSE

kelle lüüakse hingekella
kellele laulab teistre talu ossu

kui me naabrimehe juurde satume
siis ta pakub meile alati sülti
või kardulast-kapsast-lihaga

nii tänagi
vaikne on seekord

kellele löödi kerkokella
kellele laulsid ossid

TEGELIKULT 001

põhjakkonnajapojad mängivad
mustade luikede roos
mustade kurgede soos
lõimivad rahvamustreid
rahvusrkeid aardeid ja oode
püha on perversne silmaklapp

KUUST 001

mudased solgiveed
aiakolkas
peegeldada kuud ei
kui kraabitud hõbekandik või kirjadeta paber

mõne rea loome
kiirem kui kuu

puhastada peeglitesse jäänud
 mõned perekondlikud patud
 mõned sugukondlikud aktid
 mõned erootilised aktid ja sugulised
 mõned poliitilised paktid
suudab miski salaloom
suurte silmade ja väikese peaga

vesi ei puhastu kuuga
kuid ühtub aegades puuga

puu paber kuu hõbe
elu segab ja sigib
elavhõbeda peegel

miski salaloom
imeb ära häiriva
 kui liigkülma hommiku

kui palet katvad vihmapiilved
kui palet kraapiva noa ja küüned
kui lihtsalt määramata kiheluse

vihmaveetiigis pärast raskeid pilvi
peegeldub värske kuu
keegi ei oska öelda
kuis täpselt

LENDAVATEL
NOOLTEL

HOIDMINE KOHVIKULAUAS

täna teeauruses kohvikus
tuikusin võõrasse lauda

pomin
midagi kihedat kriitilist
seisukoha murdosa sekund
justkui heliseks telefon
irw-irw-irw-irw-irrrrrwwwww

võõras mees teab täpselt
nagu paljud teavad täpselt
sellest ja teisest aga eriti
tõusvatest langevatest
lõdivoolavatest jäikadest
tü`adest

seisukohtadest erutunud
ajupoolkera

võõras kohvikus
võõras kriitik
hoiab mu tü`a
ja räägib teistele
et tema teab

aga miks

JUURDUSIN

saad sa mind nüüd
aastate järel
panna paika
koht
koht
kus on koera koht

mohiito džinn
viin mõrnaja
tuimus tuleb

otsin leebust enesest

vaikides valdan Valhalla valda
Toonela tibud tambivad taamal
lapsi ei
kui me nüüd just ratast
energiasambale
naeluta

surm sudib siin
kõrva ääres
kuulari vahel
ei taju tulevikku
ei moosi minevikku
ei olma olevikku

otsin enesele juurealuse
uru leian
juurdun ja jään

nõnda siis paika pandud saingi
ehkki ma ei leebu
ehkki ma ei lembi
ehkki ma ei

midagi ma ei

ANNAD SIIS ANNA

ma annan vaikselt tõesti ära
ilma suurema kärata
oma sõrme ära
näiteks pahtlilabidale mis küüne alla sõitis
nukkidele vastu kahlit
või poliitpudrule mis muudkui
podiseb ja podiseb kuniks kivinõid

ilma suurema kärata
lasen oma selja taga
teil ilma tuksi keerata
või miisusse

mõtlen
et tahaks ellu jääda ehkki ma ei tea
miks milleks kus kuidas
kõiki oma mõtteid oskan
ma ja sa ja ta
me oskame
alla suruda

lihtsalt
mõned pokaalid
ja maha jäetud sigaretid hiljem
adun

on hetk millest enam tagasi pöörata ei saa
või ei taha

jonnin nagu oleks
teleseriaal 83 või Orwelli 84 või tegelt
Tõnu Aava häälega
sitsesada sitsekümmend sitse

VAIKIMISE JA VAIKUSE KOHAD

kes te tahate et ma vaikiks
ja mõned teised ka

mõnikord olen ma tõesti tumm
eriti kui mu-sisim-laps on haiget saanud
mõnikord ma röögatan enne kui jooksu pistan
ma tõesti veel tunnen ja piinlen

sellises vanuses võiks juba ju
tuimalt tühmelt jõllata USA märulit
itaalia pornot
või kodumaiseid sisutuid seepe

sellises vanuses võiks juba ju
lüüa kirve jalga ja naeratada
keelde hammustada
vappekülmadetagi

mõnikord ma olen tõesti tumm
kellegi lein mu juures
vaikin kui võin
sõnad ei

ka siis vaikin kui abituks muutunud
mõistus ja meeled
tigidast suminast

keldris on üsna vaikne kui seal just hiiri pole
metsas on üsna vaikne
harvil hetkil enne äikest
vee all võib vaid vererõhu kohin häirida
teki all on ka üsna vaikne
kui Sa just ei nihele ega norska

vaikus on võrdsustav kui kõik on vait
ühes riigis me vaikisimegi
kes ütles
see viidi
selles kaunis riigis
oli me rahvuski saladus
ja tahe

kes te tahate et ma vaikiks
ja mõned teised ka
no aga
laulge mind kurdiks või karjuge kaasikus
noaga üle kõri
aitaks vast ka

SIGADEST 001

sigä on roosa
ja paks
ja hea

viga on viskoosa
ja laks
ja pea

sigä on räpane
või ei ole või
on must

näita ust

TEGELIKULT 002

traktorist ei valeta
politsei ei suitseta
kätt anda nad ei saa
kuigi sisimas
kuigi elu oleks lill
miski roosa roos

KUUST 002

tantstõbistes filmides on mõõgad
ja tormivihinaga liigutused
tantstõbistes filmides on vaevuaimuv draama
tiigikaldal

lootoseõied
peegelduv kuu
peidetud kuu
pilgud üles alla

tütarlaps jookseb
puulatvadel
katuseharjadel
lendavatel nooltel

kuu aga alati on valmis
suurem kui silmad ja kuninglikud gongid
alati valmis ilustama verd
ja mulda murenenud karjeid

laps jookseb
lendavatel nooltel

tantsfilmides on inimeste liikumist
seisvat loodust enam
tantsfilmides on alati kuu
mõõgateradel valmis

ÖÖAMPS

leiva peal on sibul
valged soolakivi killud
ja saapamääre
ei
pannil praadimise tükike
oota

ema ema
mis asi see oli
mida me öösiiti
külmas hundilaudas
köögis noh
leivale määrisime

ahah rasv
searasv
paberisse mässitud

päevalilleõli
valasid nad miskipärast pudelisse
ja kingaviksi panid tuubi

TA TULEB

samblik saarepuuvõradest
kukub koos okstega
risune metsaalune
kukutab ninuli

rõske mulla
uimastav hõng
torkivad kadakatutid
kõdistavad kõhtu

lamad õndsalt õhku ahmides
poris silmini
külmetav valutav tige
ja juba sa kuuled

ma tulen ma tuu-uulen
mis juhtus

TAGASI

jooksen neile sülle
nad kilkavad juuksed päiksekiiris pildumas
sädemeid

endiselt siirad endiselt head endiselt rumalad
endine siiras endine hea endine rumal
ne keskel on vaikiv ja õnnis

ma lihtsalt ei leia
neid noh mis nad nüüd olidki
sõnu
ega ei tahagi
pole õigustki
hüljatutele õigustuseks
no mida

päikesekiired ja sädemed
ao- ja ehavalgus
ega nad lõplikult ei vii
mu kalkust ja kalgust
lihtsalt hetkeks
on nii kaosevabalt hüva
hüva taas siin olla

RÜVE KÕNE

ühtsuse kõnevõime jooksis kuskil hüdraks
pungub
pooldub
kooldub tuulte järgi mis mussoonide kõrvu
iilikesed vaid

ühtsuse kõne on plakaatlik majakovski
kadekopski
tahab vahel hingata
mürgivaba kassisaba

majakate
plinkimata tuledes
on kolmekordse hõngu

kõne lendus kusehüdrandiks
hangub
hajub
vajub lõpuks maapinda ta reljeefide kaenla
piisad vaid

SIGADEST 004

surume sõrad maase
ja pekised pepud vastamisi
enam sammugi ei liigu
me külmast lillatavad
aga muidu roosad ihud
söö kive
tiine konserv
meil on kartuleid
või viina

TEGELIKULT 003

üks ütleb mida teine mõtleb
aga inetult
üks mõteb mida teine tunneb
aga inetult

ma ei tunne neid inimesi
ma ei saagi

me ei anna kätt
ega suudle
koos vaid pornot vaatame
ja regilaulu laulame

muu kõik
on põhjakonnapoegade poos
pigiste luikede
bambuste võsas

KUUST 003

hälbeline loode
protestiv proletariaat
kuufaasidega õhkab õrnaks
mõistetavat kasvab vähe
sees on lihtsalt

pildid
ikoonid
filmid

tekst kuvardub tehnikas
ajumehaaniliseks soiuks

julgust pole nimetada
püha ja võõras on kiri
mustrid ometi tõusuga tulevad
lähim taevaihu
kosub ja kaob

silmad paljastavad
kalgi hõbeduse

tahtmata
süüdimata
süüvimata

silmad paljastavad
ei näe

kuu kulgu õös
kuukulgurit teaduskirjas

ei näe
ent oletus soiub kuklas

VIHANE
NIISKUS

SAMUTI

jänesekapsastest tühi on kõht
ma laulan
kõledal häälel
ja kiledal

laulda ma võin ja leinata
ent keegi ei hooli
ega ma isegi

mul on ju julmad rohelised
kolmekülgsed
kolmlehised
vaikust armastavad kapsad sü`ameks

ei oska teha ega tahta
nendega ja nendeta ei saagi
ma väristan vaikselt sõrmi
päikese poole
võdistan õlgu kuu kumas
mu palve enesele olla ise

üks kuri tädi samuti
klapid peas samuti
vaatab silma sisse samuti
välja ilmast sammuti
mina ja sina samuti

valgetest nahkadest
mõned kulunud ja viledad
mõned natuke üliparemad
neist nahkadest
tehti mulle saanitekk

rändan üle nende maastike
surnud kadunud lahkunud
kunstnik võttis punktid ja värvid
värvilised punktid

ümbert on ema päikseprilleis
ümbert ema on laps
ümbert kuri tädi samuti
ma olen omas peidus
klapid samuti
ei kuule ei kuule ei kuule

läksin endast ära
enam ei tunne olen võõras
mu koergi ei tunneks
kui ta oleks
kassidel on samuti
noh ei hooli
peaasi on kröbinad ja liha ja vesi ja piim

söön oma hapukat sü`a ja ussitan
rohelist pole ja punast
pole punet
aga palju unetust
magan miski suurтуру kohvikus
üumber on tõsised inimesed
ja ilusad pered
olen võõras
klapid peas
pohmas pea
klapid peas
kurjal tädil samuti
õelad piilujad

LEMBELÜÜRRIKU MÄRKMED

ma hakkasin kirjutama lembeluuletust
paberil oli juba
mu arm

mu arm-aada
mu arm-ee
siin teid nje naada
meid ootab sõjatee

proovisin teisiti
paberile
ma armastan

ma armastan sind
mu korter
ütles puuküürnik
talvapäikeses kilgendavasse objektiivi

naabrilaps kõrvalt
kesse puu küürnik on

see ka justkui ei sobi
prooviks sõnaga lembe alustada

lämbel suvepäeval
lembe Lemsalu
laulis ja õõtsutas puusi
noh ja siis

võõrastest iidolitest ei saa niiehkni asja
katsuks ikka isiklikult

sina mind
mina sind
sa mu palk
ma su pind

keegi on vist midagi sarnast öelnud
või ei ole
plagiaat

kus on kūrva kodu
olen ilgelt kõva räppar
kiirklähvija
linnaosanimeline
tekst on suisa imeline
tänaval läheb ja tuleb näitleja
kiirahvija
kassi seljas karva kodu

teate
ei ole mõtet
minust ei saa lembelüürikut
lõpetan oma ponnistused
ei tea kust kuulnud lapsesuuga

suured inimesed
noh need kes tööl käivad
ei ütle enam
et armastan sind
vaid küsivad
kas sa kohvi tahad

HIRM

näen päikese paistel
klassitoa kahvatus vaikuseski
kumamas kogustes vett
ihulõhnalist ja ilget

tunnen iga päev kooli kõndides
kogustes vett oma seljal
ihulõhnalist ja ilget
tunnen kuis pastakas ligedaks muutub
kui kuklasse lööb raamat

enda hirmuhigi ma ei näe
ainult tunnen voolamas
igast poorist millega tikitud
lubihall konte kattev nahk

ent ma näen
päikese paistel ja elektrivalguseski
kumamas kahvatult vett
ihulõhnalist ja ilget
mõnaval näol näen tapaihast erutatud niiskust
rusikatel näen erutatud niiskust
kõikjal on vihane niiskus
erutusest pulbitsev valguses kumav
kõikide laste peal on tige ja lige
ilge higi

PARIISI PALVE

inimest ei ole enam
ühapäevaliblikat

paradiisi ihkava roboti õõv
lehkab tänavatel

kodudes nutavad
kristlased moslemid
ateistid

näete
karjuvad sarnased automaadid
usujuhtide poolt luulutatud
me ju ütlesime
nad kõik

absoluutne ideoloogia
sai taas õiguse
õigustuse
et unustada inimene

jälle libiseb käest
aastatuhandetega loodu

inimest pole kunagi olnud
ühapäevaliblikas

SIGADEST 002

seasöök
on täielik nõök
millega me endile ihuliselt lähimaid
apteegiravimite katseloomi toidame
vaid leivasupp ja kaerakile
on umbes sama ropp kui rokk

ÕUNA JA MAO HARDCORE

õunatükid kõris kinni
moos voolab ilma peale
katab pindu kinni ei hakka

helde andja

köhinal koban klaviatuuri
sulgen aknaid võõrikuid
raskus võtab tahtmise sõrmist

helde andja

ilm vappub tõugetest ja variseb
tükid pääsevad üles ja alla
on vabadus moosist on õunatus

helde andja

tuisune tuul pühib plöga
klaverilt ja ilma päält
akendest vaatab võõrik ja puhas

helde andja

KUUST 004

mätaste vahel hämaruses
öine iil juba tungib peale
rabistab mulluseks muutuvaid vahtralehti
räbustab kukkuvaid
mullaga segi
maa maagiaks
maagiks

mättad on tasa
kõrgemad vähemad
eilsest vihmast niisked ja ligedad
ükski kõrs ei liigahta
kuniks kadakpoolseimas nurgas
kõige taga
kostab sahin

paekildude mulla
mulluste lehtede
niiskusega lige ja segi
kasvab mätas üles

pikkade sirgete
pruunroheliste juuste seest
sirutub armu paluv rahu pakkuv
lubihall lubisoonine
käsi

iidne
huntilus inimene
sügisõhtus ärkaks korraks
olles üks maa ja veega
ühtes õhu ning kuuga
et taas kaduda pärispimedusse

ANEKDOOT SÕPRUSEST

Hüppa-Kuku tahtis endale sõpra. Ta teadis, et selleks tuleb laia ilma minna ja inimestega käbarahigi vahetada ning siis üksteisele lagunevate tüügaste vahelt närvigaasi näkku õhata. Paralüseeriv värk, alatu aga tõhus! Hüppa-Kuku võttiski oma võdiseva ihu ja häbelikult kokutava aju ja kooberdas aiaväravastki välja. Ning juba paistiski eemalt kellegi lähenev tume kogu. Hüppa-Kuku hakkas veel rohkem värisema, et äkki peabki suu avama ja suhtlema. Ta võttis endale uue nime, Kokku-Kuku. Miskitpärast pole ta siiani sõpra leidnud...

ÜTLEB ET

Toompea kivide vahelt muna-liiva-savi segu pudenenud
lihtsalt seal peal seapead keppimas nii palju käinud
ometi pole mingit tähtsust neil kividel ja krohvil

kui sa kepid parasjagu Toompeal
vaatad kuis äike läheb ära Helsingi poole
või kepid kodus oma voodis
siis sa ütledki et

neil harvil või algul väga tihedail hetkil
sa ütledki et
sest see tundub kuidagi sobiv ja vajalik
sa ütledki nii sest kõik ütlevad
ka sulle öeldakse
võib-olla

neil hetkil mil kepid Toompeal
või kodus voodis
küsimate endalt tegelikult
mida sa mõtled kui ütled

kui sa üldse teadki oled aimanudki
mida see tähendab
kui ütled et
armastan sind

KESKVANURI LAUL

paika pandud
ühiskonna edukas läbustamine lõbustamine
kool sool
teenistus eelistus
abielu tabuelu
töökoht vöökoht
surm (on lihtsalt surm)

millalgi hakkavad su kassi varbad valutama
kui mulluste vahtralehtede roostes sitked sooned

kunagi su kaasa tahtis veidi enam keppi
ja tordipuru taldrikult lakkuda
või lihtsalt lakkuda tahtis

annad endale aru
nurgas tihkudes
mäulooma kratsides
et hakkad surma paremini peegeldama
kui ta ise

Marakratt pole kunagi mõiganud
miks see lapse ja kooli põlveõnnal
on õdusalt õnar
ja õdakulemb

kõrvale visatud tekkide ja linade vahelt
higise hingetuna
roomates suudleb veelkord
ähmaselt tajudes

ühest kuldnoka krääksust alates
on täiesti paika panemata
või hoopiski
enese pandud lõplikult

DEMIURGILINE

kolm laipa
demiurgi sinisest külmikust
kolm lillakassinist laipa
kooruva guaššvärviga külmikust

kolm laipa kukkusid
roheline sambla
põetavasse pehmusesse
kolm kukkusid
põetavasse põdrasamblasse

põdrasamblasse
üks lapsepõlve põline habe
kasvatas pohlad
ja linnupojad

üks habe
kolm laipa
tiba sammalt
ja katkine põli

sinine ja roheline
sinakasroheline meri
vahutab
korallrahutab
rahustab

SIGADEST 005

mäluauku
pärlid matsin
kuu poole ulguja
lihasööja

nad tulevadki alati
pärlite peale
mis ma vana tammepuu alla

mis tõrude
mis tõrude peale
ja kastanite

tõrud on ka pärlid
ja kastanid

lutsutan koivast üdi
ja rõhitsen rasva

TEGELIKULT 004

loodetuulerannikul on mõned õied
külmakapis leivapurused
kuskil on saientoloogide saidad ka

ma jalutan põõsaste keskel ja õisi ei näe
ma nuusutan kappi ja universumit
jahutooteid ei saa

võltstegelikkuses
kõik on olemas
universum kelle poole urvitada
leib ja lilled

jalutama ei pea
sirutama ei pea
kummardama ei pea ega nuuskima

räägi mulle palun veel
räägi sest kaunist reaalsusest
kus sinul pole miskit ega teistelgi

TUULTES

üks uni teise lõpp
sireli mulluses kontsus
pillub lõkkesädemeid
 kalgenduvat tuhka
tuul on julm ja vali
 valikutes
 otsustes

seisan modernsel
 kaledal platsil
ümber piparkoogiplaadi
 kandiline arhitektuur
 poeline
kutsuvad aukkülikud
 kukkuda ei taha

laman heinas
 lõke kustunud
 veel tuhka tuul
üsna üsasse kaetud

VARJATA
NÄLJAST
PILKU

LEGEND LUULETAJAST

ehk miks mul on lõigatud püksid

kolm väikest pörsakest
teate neid küll
Kaur Jürgen
ja-see-kelle-nimi-kellelegi-meelde-ei-jää
lugesid Paldiskis palju luuletusi

tundmatu luuletaja
vähemalt me keegi mäleta mis ta nimi oli
jõudis koju ja tahtis botaseid jalast võtta
aga mis labaselt laba küljes kinni
see kinni
sõlmi juustust lahti pael

potsatas siis võõras pörsake
nurka ja haaras käärid ning
hakkas lõikama alt üles
püksisääri
pöiast kuppe tera liikus

abikaasa üritas aidata
külamees üritas aidata
tundmatu luuletaja aga vehkis kääridega
ja ainult ähvardavalt siseses

üks kolmest pörsakeset
ei olnudki siga
oli jäme vorstilaadne madu

IHAST ENAMAT

ehk ongi tugevate reite varjus
enamat kui sitke tagumik ehk
iga kord hiilid jõulist astumist
püüad aimata lihaste tõblemist
teksariide all

under the skin

kroomnahksed kroonusaapad
tampiv kõmin tahaks purustada asfaldi
ent võilillekese vastu ei saa

IMBUJA

väljas paduvihm
lööb uimaseks maas lösutavad lumehelbed jääkristallid
millalgi algas kevad
mul on kohe sündimise mingi päev
rabelen juurtetuna
vintsklen väänlen rooman
lauaalustes ja rattaroobastes
ma ei näe peegleid
või siiski
need purunevad kergesti mu vasakköverast
kõntis sõrmest
ja hambutust naerust

väljas padutuul
linnulaul suul
lööb uimaseks maas lösutava pekikogu
millalgi aastate eest algas kevad
ma ei näe seda
valgun sõmerate osakeste vahel
imbun lõppeks põrmu
ma ei näe reegleid
need on kõvemad kaljust ja mu ajust
imbun põrmu

ÜLLATUS

koorub üsna tasasena
sealt kuskilt kus keegi pole käinud

kuhust kõik ometigi teavad
mis mis mis
sealt siis

oo ilus ja lapiline laiguline mustiline digi
hukkunutega ja puha
koorub koldest
meie vangutame sinipäid ja kiilaspäid ja kulupäid
vangutame noomime
meil on põdurad tervised ja nõdrad jalad

lennukid lendavad
oh üllatust
karjatab kultuuritädi
oh üllatust
karjatab peaminister

oh
üllatust pole
mõtleb skeptik
nõnda nad tapsidki ferdinandi

LAUA TAGA

aga kui nüüd ei mainiks kordagi seda looma
kellest luuletusi on kirjutatud
natuke
ja palju lugusid lapsepõvest
maal

kui nüüd lihtsalt langetaks mõtlikult pea
ajaks mossi huuled
ja sulgeks silmad

et varjata näljast pilku
ja limpsavat keelt

KLAASID NAASID

õrn troopiline taim kasvuhoones
vähemalt akende arvu üle
kurdab vaid siis
kui neid pesema peab

võtab ämbrid
(ja mu eesel
teate ju küll)
nühitsad
ja haldja pesuvahendid

ronib redelit mööda
käib katuseid mööda
(peaaegu eksju)
sumpab lillepeenras

tahaks kuuseks
või kadakaks
järgmises elus

värskelt klaasidel
õhtupäike
õhtuvihm
kesköö äike

troopika tuleb
tali tuleb
isa tuli koju
(läks suitsetama)

ÜLENI VALE

kui kuu hakkab mitte paistma
ja päike ei paista pilvedeta
siis on paras aeg
ronida tumeda tunnelites
betoonmakaronis lihatäitena
kuis vanad sarruse rauad rutjuvad
roostes maod
tungivad kut kaljukassist
ehk Wolverine`ist läbi
lõhkudes viimsegi

kõlgud kut grillvarda otsas
üks üleni vale
üks üleni
valuvorst

LUGEJALE

mõnikord kui ma neid asju
ritta sean
noh
sa ju tead küll mis asju
ega sa muidu ei tilbendaks ninapidi
veerides
tolmuste
keemiliselt haisvate
tselluloosiribade vahel
ning aiva aevastad

mõnikord kui ma neid asju
sõnu noh
ritta sean
siis sa tuled mul meelde küll

ainult mängimise pärast
liiva viskan silma
ja pissin kasti sisse tosse
ent ikka koos me teeme losse

ainult mängimise pärast
endale noh
ent on mõiganud küll
et samas kastis
ainult minuga mängijad

on haruldased
ohustatud liiki
lugejad

mõnikord ma
sean
noh

VAIKSELT TEHA

kut rahal algaks kiired päevad
veenus pörkub marsiga
küünal kustub farsiga
mil mälestused meelest läevad

ah annaks versum meile oidu
sugukihku sulatada
võid sealt kapilt ulatada
näe pritsib kõikjal valkjat taidu

eks mõnikord saab otsa lugu
olla kõikse hiilgavam
üle ilma huilgavam
et voodis teha vaikselt sugu

HÄRDUV KESKIGA

ma väga tahaksin ütelda
et ma näpin üht tarbetut asja
tegelikult sõrmitsen nukrana klaviatuuril
kui kuuvalgus
 see Indrek Hirve füüsikaline nähtus
hakkab sööma

ta sööbki ära mu aju ja sü`ame
ning huilgab rõhitsedes
et sina
värd
ei saa eladeski mõistma luumenite lummust

mäletan küll kuis kunagi kirjutasin
üle magamistoa purskuvatest kuukiirtest
mäletan küll kuis kunagi kirjutasin
alla kuse jäänud
taldrikust noast ja kahvlist

ma mäletangi asju
püüan kõdunedes noorenda
et mina
härg
ei saa ju
ometigi
kaduda muldade muisteks

ma väga tahaksin ütelda
et ma näpin üht tarbetut asja
tegelikult hoian pilgu maas
ja s`üame väiksed võnked

ja
kõnnin kõigist kaunitest
mööda
sü`alinna tänavatel

VENDLUS

kui lehtedes püherdamine
ja porilombis karglemine
ja mutta vajumine
ja sohu uppumine
kõrvale jätta
siis ikkagi
on inimeses veel tohutult palju sarnast
sigadega
ainult soengud on viletsamad
ja lauluoskus

ÄRA KUJUTA ETTE

signa ei ole tegelikult olemas
nagu luuletki ei ole
ja digimaailma

signa on teie haiglaslik fantaasia
froidistlik libastumus
või dekadentlik kõnts

signa oleks olemas
kui ta teaks midagi aja ja ruumi kontiinumist
elu mõttest ning sugutungist

surmahirm on loonud jumalad
ning need pole signadele

UNIVERSUM

rooman üle päikese moosine ja toores
jõuan grillkanana broilerina tuuma
on algamas magnetormid mu ajuhälbes

torm torm magnetiseeriv torm

niiskete linade vahel võitlus
kestnud kauem kui hea ja kuri
kestmist pole olemaski sestap

torm torm magnetiseeriv torm

mähkun kaunina krõbedana lihatuna
kehatuna kui üks inimnull kunagi
sulan tummana tuuma pole mind olnudki

torm torm magnetiseeriv torm

ootan teid külla seal päikese taga
sinna kuhu keegi ei näe ei aima
ei mõika keegi et elan Niburul

torm torm magnetiseerib
magneetiline torm torm

lückkan kõri ja kubeme ümber liibuva lina

väänan välja sest higi ja viskan voodile
astun akna juurde ning haaran trellidest

magnetiseeritud varvad tormis
torm torm magnetiseeriv torm

päike paistab inimesed liiguvad
ümber pelgupaikse kloostri
ilmaelu läheb edasi minutagi

torm torm magnet metalne tolm

KAOTATUD

kuskil järve ääres nuttu
väike tüdruk
möödundsuvist nukku

igasugused
puised plastilised
plastikust kaunitarid
silmad pärani kinni
ujuvad tuulega saartele

ühelgi õhtul ei märka nad
kuis auk sulab lõkke
või sigareti sädemest
rindu

kuskil mere ääres nuttu
kena ja kaunis
möödundsuvist hukku

BIBLIOGRAAFIA

- "Valimata luulet" (1996)
"Pildimasin" (2001)
"Minu erinnused" (2002)
"Usk, loodus, armastus" (2002)
"Siniveri ja surrogaat" (2003)
"Oletus" (2004)
"Spermaga ja puha" (2006)
"Tantsiv linn" (2007)
"Diivan" (2008)
"Mutant kuurinurgas" (2017)
"Heinakõrred" (2016)

Suur jagu luulekogudest tasuta pdf-failidena

<https://lauapealne.weebly.com/>

